

imidlertid formuleret på en måde, der kan give anledning til misforståelse af, hvad der er gældende praksis. Således udtales i § 7, stk. 7, at lovforslag mellem 2. og 3. behandling i almindelighed undergives udvalgsbehandling, hvorimod der ikke findes udtrykkelige bestemmelser om henvisning til udvalgsbehandling efter 1. behandling. Denne henvisning sker med hjemmel i den generelle bestemmelse i forretningsordenens § 7, stk. 6.

Ved de foreslåede ændringer i §§ 11 og 12 tilsigtes det i disse bestemmelser klarere at give udtryk for gældende praksis. Ved formuleringen er samtidig foreslået ophævet den særlige regel i § 7, stk. 8, 2. punktum, hvorefter mindst 17 medlemmer kan genemtvinge udvalgsbehandling af et lovforslag, dog kun mellem 2. og 3. behandling. Denne regel har — så vidt vides — aldrig været anvendt, og den findes lidet hensigtsmæssig som beskyttelse for et mindretal.

Også efter de foreslåede ændringer vil et lovforslag, der ikke er blevet henvist til udvalgsbehandling efter 1. behandling, kunne henvises til udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling. Da fornøden hjemmel hertil imidlertid allerede foreligger i forretningsordenens § 7, stk. 6, har man fundet det overflødigt at optage nogen bestemmelse herom i § 12.

23. I § 12, stk. 1, 1. punktum, ændres tallet „7“ til: „8“.

24. I § 12 indsættes som nye stykker efter stk. 2:

„3. Når et lovforslags overgang til 3. behandling er besluttet, går lovforslaget, hvis det tidligere har været behandlet i udvalg, til fornyet behandling i samme udvalg, medmindre tinget beslutter at lade lovforslaget gå direkte til 3. behandling.

4. Vedtages det at lade et lovforslag overgå direkte til 3. behandling, skal et udvalg, som har behandlet sagen mellem 1. og 2. behandling, dog ikke være afskåret fra, om udvalget finder det påkrævet, at optage sagen til fornyet udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling, hvilket i så fald meddeles folketingets formand gennem folketingssekretariatet.“

Til nr. 23.

Ændringen er redaktionel.